

δυνατὸν ἐκλεκτὰς, φιλολογικὴν ὕλην εὐχάριστον καὶ ἐλ-
κύουσαν, ἀνέκδοτα ἱστορικὰ καὶ κοινωνικὰ ποικίλα, αἰνίγ-
ματα καὶ ἐν γένει πᾶν τὸ δυνάμενον νὰ τέρψη καὶ νὰ ὤφε-
λήσῃ τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν, διότι τοῦτο εἶνε ὁ εἰλικρινῆς
καὶ μόνος πόνος, ἢ διακαεστέρα καὶ ἐγκαρδιωτέρα ἐπιθυμία
τῶν συντακτῶν. Μετὰ δὲ τῶν ἀπανταχοῦ φίλων συνά-
πτοντες ἀλληλογραφίας βιβλιογραφικὰς, ἐπιστημονικὰς καὶ
φιλολογικὰς θέλομεν προσπαθῆσαι νὰ καθιστῶμεν τοὺς ἀ-
ναγνώστας ἡμῶν ἐνημέρους τῆς φιλολογικῆς καὶ ἐπιστη-
μονικῆς κινήσεως τοῦ πεπαιδευμένου κόσμου, καὶ ἐὰν
κατορθώσωμεν νὰ εὐχαριστήσωμεν τὸ κοινόν, ἐὰν ἐπιτύ-
χωμεν νὰ ἐλκύσωμεν τὰς συμπαθείας αὐτοῦ θέλομεν θεω-
ρῆσαι ἡμᾶς αὐτοὺς εὐτυχεῖς καὶ προσπαθῆσαι ὡς οἶόν
τε εὐωότερον καὶ ἀνώτερον περιοδικὸν νὰ καθίστηται ὁ
α 'Ἑλληνικὸς Σύλλογος ΕΡΜΗΣ. »

ΞΙ ΞΙΗΝΕΛΑΘΙΗ.

... ἄνθρωποι δὲ μινυρθάδιοι τελέθουσιν.

.

“Ὅς δ' ἂν ἀμύμων αὐτὸς ἔῃ καὶ ἀμύμονα εἰδῆ,
τοῦ μὲν τε κλέος εὐρὸν διὰ ξεῖτροι φορέουσιν
πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, πολλοὶ τὲ μιν ἐσθλὸν ἔειπον.
(Ὀδ. Τ. 328).

I.

Ποῦ ἡ καρδία μου σπεύδει τοῦ νοδὸς προτρέγουσα καθὼς κύμα
ἀφρίζον τοῦ πλοίου προβαίνει ; Ποῦ ἀκατάσχετον φέρομαι καθὼς
νέφος ὑπ' ἀνέμου σφοδροῦ ἐλαυνόμενον ; Πόθεν τὰ δένδρα ταῦτα,
οἱ κλάδοι οὗτοι, τὰ πτηνὰ τὰ λιγυρόφωνα καὶ ἐκεῖνα τὰ μορμυ-
ρίζοντα βυάκια ; Μήπως εὐρίσκομαι ἐν μέσῳ δάσους ; Καὶ διατὶ
τὰ ἐν αὐτῷ μὲ διεγείρουσιν ἀναμνήσεις, μὲ κουφίζουσι, μὲ ἐν-